

Prologas

Naktis šilta, bet mergaitė dreba. Tose keliuose pro šalį pravažiuojančiose mašinose vairuotojai, jos akimis, kažkaip jaukiai tūno, nūgrimzdę į savo pasaulėlius, skubėdami namo užsidaryti nuo visko aplinkui.

Jeigu kuris nors iš jų pasuktų galvą pažiūrėti į liauną figūrėlę, stovinčią ant šaligatvio, galbūt pamatytų sutrikusią merginą. Galbūt net įsibaiminusią.

Bet nė vienas nepastebi jos, einančios nuošaliai nuo geltonų gatvės žibintų skleidžiamų ratily, po ilgais plaukais slepiančios savo veidą.

Tuo metu tai atrodė tokia puiki mintis. Tiesą sakant, pati geriausia.

O dabar? Dabar ji nėra tokia tikra.

Mergina užgniauzia nejaukumą. Na, ką gi. Šiaip ar taip, vis tiek jau per vėlu grįžti atgal.

Jis lauks.

2017 m. vasario 17 d. „Manchester Evening News“
etatinio reporterio straipsnis:

DINGUSIOS MOKSLEIVĖS BYLA PRIEINA AKLAVIETĘ

Kaip buvo pranešta, detektyvai, tiriantys moksleivės iš Češyro dingimą, mažina tyrimo apimtis.

Sofija Harlou, šešiolikos metų, iš savo namų ūksmingame Veil Dyno miestelyje dingo praeitais metais prieš pat vidurinės mokyklos egzaminus ir sukėlė ant kojų visą vietos policiją.

Bet praėjusių metų gegužės 13-ąją, penktadienį, praėjus kelioms savaitėms po jos dingimo, pareigūnai nutraukė paiešką, kai buvusi Ambertono mokyklos moksleivė susisiektė su artimaisiais.

Nors, suprantama, byla lieka nebaigta, detektyvai toliau aktyviai nebetirs jos buvimo vietos.

Didžiojo Mančesterio policijos atstovė spaudai gyrė pareigūnų įdėtų pastangų „mastą ir jų atsidavimą“.

„Laikomės nuomonės, kad Sofijos dingimas nesusijęs su įtartinomis aplinkybėmis, — pasakė ji. — Dabar mes traktuojame ją kaip savanorišką bėglę. Kaip ir kiekvienu dingusio asmens atveju, mes, žinoma, stebėsime su tyrimu susijusias naujienas ir raginame Sofiją palaikyti ryšius su mumis ar savo šeima, kad galėtume būti tikri, jog mergina sveika ir saugi.“

Panelės Harlou tėvams per susitikimą su detektyvais šio mėnesio pradžioje buvo pranešta apie sprendimą nutraukti paiešką.

Markas ir Keitė Harlou, kaip manoma, išsiskyrę iškart po vienintelės dukros dingimo, vakar komentuoti padėtį atsisakė.

Pirma dalis

1

Po dvejų metų

Aš esu prasta motina. Negalima taip sakyti. Visiems buvo labai smalsu, kad aš savęs nekaltinu. Bent jau iš pradžių.

Ir jie buvo teisūs, buvo daugybė dalykų, kuriuos mudu... kuriuos aš dariau tinkamai. Pasakos prieš miegą, subalansuota mityba, gražūs, elegantiški namai. Atostogos užsienyje, teniso stovyklos ir pianino pamokos, matematikos repetitorius, kai Sofija truputį vargo pradinėje mokykloje. Mes net išdrįsime išbandyti smuiką, kai Sofijai buvo septyneri, nors ji taip neįtikėtina nepataikė į natą, griežė taip apgailėtinai, kad mudu su Marku, užsidarę už svetainės durų, juokėmės net susirietę, tik, aišku, neparodėme to savo mažajai dukrytei. Ir nors Sofija neturėjo klausos, ji turėjo visa kita. Mes net buvome įsigiję šunį — kaipgi kitaip, — juodą labradorą, vardu Kingas, draugišką ir labai godų. Vardą išrinko Markas. Pats jis augo su šunimis ir norėjo, kad Sofija turėtų augintinį. Man trūksta Kingo.

Ir visgi, gal aš visą laiką klydau. Net ir dabar. Gal tai ne mūsų nuopelnas — mano ar Marko, — kaip abu buvome įtikėję, kad mūsų mažosios šeimos tvirtovė atlaiko visus gyvenimo

vėjus; gal vis dėlto esmė buvo mūsų dukra, visuomet besijuokianti ir linksma, visada trokštanti įtikti.

„Tavo šešėliukas“, taip ją vadindavo Markas. Sofija visuomet sekiodavo mane, tapendavo iš paskos ir noriai padėdavo, kad ir ką aš darydavau. Ji turėjo talentą būti laiminga. Žinoma, sulaukusi paauglystės, kartais parodydavo kaprizų, bet aš žinojau, kad to ir reikėjo tikėtis. Galiausiai viskas susitvarkys.

Aš klydau.

Bet aš išsisukinėju. Kadangi viskas, ką dariau, — kelionės automobiliu, nosies šluostymas, bučiniai ar pūtimas į žaizdeles, meilės ir rūpesčio metai, — visa tai jau nieko nebereiškia. Visą apsvarsčius, belieka vienintelė išvada. Aš ją nuvyliau.

Sunkiausia būna rytais. Kai reikia pradėti dieną, kai reikia surasti priežastį keltis iš lovos. „Nežinau, kaip tu gali toliau gyventi“, — sakė man ne vienas. Nežinau, kodėl jie nusprendė, kad aš gyvenu. Labai ilgai man atrodė, kad aš sustojau lyg įkalta į žemę.

Dabar jau viskas praėjo. Žinoma, jau nebedirbu biure, bet esu savotiškai užsiėmusi. Yra tiek daug veiklos: elektroninis paštas, skambučiai. Skaitytini straipsniai, sektini forumai.

Kartais visko tiek susikaupia. Žmonės mano, kad slepiuosi vienatvėje ir nieko nedarau, bet jie nesupranta, kiek daug darbų aš nudirbu. Nors, atvirai kalbant, ne visuomet įstengiu pakilti iš lovos, kol aplink nepradedą šmirinėti išalkęs katinas, prašydamas maisto.

Pastebėjau, kad svarbiausia yra pernelyg daug apie tai negalvoti. Šiandien man padėjo saulė — ji liejo karštus spindulius ant pagalvės ir pernelyg ryškiai spigino į akis. Net pro ne aklina

užtrauktų užuolaidų kraštus matėsi stulbinamai žydras dangus. Prisiverčiau nuleisti abi pėdas ant grindų, paskui truputį pasėdėjau vis dar apsvaigusi nuo miego, galvodama apie laukiančią dieną.

Pastaruoju metu mano dienos nėra visiškai užpildytos. Ne taip, kaip anie savaitgaliai, kai mes kur nors eidavome kiekvieną šeštadienį ir sekmadienį; vakarienės, darbo susibūrimai, dideli gimtadieniai — visuomet būdavo ką švęsti. Markas daug bendravo, o aš buvau laiminga, galėdama įsitraukti į veiklos sukūrį.

Bet šįvakar turiu planų, o tai jau šis tas. Ir dabar jau nusi-prausiau po dušu, išsiviriau stiprios kavos, kad prašviesėtų galva, nes šiandien sau išsikėliau užduotį.

Pirmasis nuotraukų albumas toks dulkėtas, kad net nusičiaudžiu, traukdama jį iš lentynos svetainėje. Visuomet kruopščiai juos prižiūrėjau, nuolat atnaujindavau, pasirūpindavau paversti skaitmeninius kadrus blizgiais paveikslėliais, kuriuos priklįjau-davau prie storų kartoninių puslapių. Bet aš negyvenu praeitimi, kad ir ką žmonės manytų. Tuos albumus retai vartau.

Šiandien tenka, nes nusprendžiau, kad nuotrauka, kuria dalijausi internete ir laiškuose bei elektroniniame pašte, — pa-skutinė mokyklinė Sofijos nuotrauka, — gali būti klaidinanti. Nuo šios vasaros ji jau nebesimokytų mokykloje, būtų baigusi šeštą klasę. Todėl nerimauju, kad nuotrauka daro klaidingą įspū-dį, kad nevertėtų remtis akivaizdžiai mokinukės atvaizdu: Sofija, vilkinti balta palaidinuke, šviečiančia iš po tamsiai mėlyno švar-kelio; žvilgantys šviesūs plaukai surišti į tvarkingesnę nei įprasta uodegą. Plaukus ji paveldėjo iš manęs, nors maniesiems seniai

reikalinga kirpėjo pagalba spalvai išlaikyti. O štai šypsena grynai jos pačios — saulėta, šiek tiek šelmiška, nušviečianti apskritą, mielą veidelį.

Šiandien noriu surasti gerą, ryškią Sofijos nuotrauką, kur ji be uniformos. Nusibraukiu papildėjusius nuo dulkių pirštų galiukus į šortus ir nešuosiu albumą prie kavos staliuko, atsargiai atverčiu — ir jaučiu, kaip suspaudžia vidurius. Maniau, kad kažin kada sudėjau albumus į lentyną pagal eilę, bet šitas ne tas, kurį norėjau peržiūrėti. Tai vienas iš pirmųjų albumų, kur nuotraukos jau atrodo keistai pasenusios. Kaip tai atsitinka? Juk ne dėl drabužių — paprasčiausių marškinėlių ir įsispiriamų basučių, ne dėl visžalės vasaros aprangos.

Ir visgi pirmoji nuotrauka priklauso kitiems amžiams. Markas, Sofija ir aš; mes sėdime ant suoliuko bevardžiame parke, kiekvienas rankose laikome po ledų porciją. Markas liesesnis nei dabar, o aš atrodau apvalesnė, rausvesnė, bet ne dėl to mūsų fotografinės esybės man yra lyg svetimos. Gal tai dėl mūsų išraiškų: mudu abu tokie nerūpestingi, pasirengę ateičiai, kuri, be jokios abejonės, atneš tik dar daugiau gerų dalykų. Ir, žinoma, ten yra Sofija, dvimetė storuliukė su kuokštu šviesių plaukų, iš šortukų styrančiomis kojytėmis, pernelyg trumpomis, kad pasiektų suoliuko kraštą.

Aš perverčiu puslapį.

Oi, ir šitą prisimenu. Pati fotografavau. Sofija užmigo ant sofos, viename kumštelyje vis dar spausdama Tedį, gerokai per brangų pliušinį meškutį, kurį Markas užsispyrė nupirkti jai Kalėdoms. Tai kolekcionuojamas žaislas, neskirtas vaikams žaisti, tuomet nusijuokiau aš. Bet Sofija įsimylėjo naująjį meškutį, tapę jį už vienos kojos visur po namus ir prisiprašė naktimis dalytis

su juo savo pagalve. Kartą, jai užmigus, atsargiai ištraukiau žaislą iš dukters glėbio, ketindama išmaudyti bekvapiu muilu, kad šis neimtų nepažįstamai kvėpėti. Net Sofijai paaugus, Tedis kažkaip visuomet naktimis atsidurdavo po jos pagalve.

Nežinau, kur tas Tedis dingo. Tuomet tokie dalykai neatrodė svarbūs, kai mes vis dar ją turėjome...

Virtuvėje suskamba telefonas ir aš nevalingai krūpteliu nuo pernelyg šaižaus garso tyliame name. Nutrepsiu prie aparato, rankove valydamasi akis — kaip visada, neturiu nosinės.

— Alio?

— Labas, meile.

Čia tėtis; balsas kimesnis nei anksčiau.

— Tėti, kaip laikaisi?

Aš patenkinta, kad mano balsas tvirtas.

— Puikiai, puikiai. Žinai, mudu su tavo seseria pagalvojomė, kad gal norėtum popiet atvažiuoti pas mus su nakvyne. Galėtume nueiti į tą naująjį italų restoraną, kuris neseniai atsidarė, ir pavakarieniauti. Jie turi... — jis mažliai pritilo, — sušių.

— Itališkų sušių? Esi tikras?

— Na, kažką panašaus. Gal jie vadinami „tapais“, negaliu visų tų dalykų prisiminti. Bet teigia, kad ten skanu. Ar norėtum atvažiuoti? Šarlotė sako, kad galėsi miegoti jos svečių kambaryje.

— Ačiū, bet negaliu.

— Žinoma, gali nakvoti pas mane, jei nenori viso to berniukų keliamo triukšmo ir lakstymo aplink. Paklosiu tau ant sofos.

Tėtis persikraustė į nedidelį kotedžą, tiesą sakant, kone trobelę, kad būtų dar arčiau sesers Šarlotės ir jos šeimos. Jis vis užsimena, kad ir man vertėtų taip padaryti — nuolat kartoja, kad

„yra taip lengva prižiūrėti mažą erdvę“. Manau, jie nori mane turėti arčiau savęs ten, kur užaugau.

— Ačiū, tėti. Bet tikrai negaliu. Esu užimta.

— Oho! — jis patenkintas. — Ir kurgi tu eini šeštadienio vakarą? — linksmai klausia.

— Budėti prie pagalbos linijos, — žvaliai atsakau. — Juk žinai, mano vakaras.

— Taip. Taip, žinoma. Tik pamaniau, kad jau būsi... kaip manai, gal jie labai neprieštarautų, jeigu šįvakar nepabudėtum?

— Tikrai norėčiau... bet negaliu atsiprašyti. Būtų nesąžininga, — aš prikandau lūpą.

Tiesą sakant, net neabejoju, kad jie sutiktų. Esu atidirbusi pamainų su kaupu, be to, visada mielai perimu kitų valandas, kai tik pasklinda žinia, kad kas nors nori keistis. Esu užsidirbusi nemažai paslaugų, kurių galėčiau paprašyti.

— Gal kitą kartą.

— Kitą kartą, gerai.

Staiga aš pamatau tėtį, vilkintį šaunius languotus marškinius, kuriuos visuomet dėvi dirbdamas sode, matau jį sėdintį tvarkingoje virtuvėje vienišą, pastaruoju metu pradėjusį kūprintis. Baisu net pagalvoti, kaip jis per kelerius metus suseno. Kokie namiškiai mieli, kad taip stengiasi, juk suprantu.

— Tiesą sakant, ir pati ketinau jus netrukus aplankyti, — sakau aš. — Aną dieną buvo kilusi mintis. Žinai, tą vakarą, kai buvai išėjęs iš trobelės?

— Hm. Apie kokį vakarą kalbi?

— Tą vakarą, tėti, kai pamanei matęs Sofiją?

Jis nebenori apie tai kalbėti, bet kažkas mane verčia neatlyžti.

— Žinau, kad tu nebuvai tikras, kokioje mašinoje ji sėdėjo, kad buvo pernelyg tamsu, bet aš vis galvoju... iš interneto atsi-spausdinau kelių automobilių modelius, galėčiau tau atvežti pa-rodyti, gal kiltų kokių nors minčių. Nes nemanau, kad policija pasivargino juos peržiūrėti, ar ne?

Kelias sekundes jis tyli.

— Keite... Atleisk. Pati supranti, kad pasielgiau nesąži-ningai.

— Ką nori pasakyti?

— Man nereikėjo to minėti ir suteikti tau vilčių. Nesuvo-kiau, kad tai vis dar taip stipriai neduoda tau ramybės.

— Na žinoma. Juk visuomet nusitveriu naujo kabliuko.

— Supranti, Keite... taip jau yra, kad dingusių žmonių draugai ir artimieji dažnai manosi matę juos kur nors netoliese.

— Žinau, bet...

Bent kartą jis mane nutraukia jau tvirtesniu balsu:

— Keite, maldauju. Mes jau tai aptarėme, daugybę kartų. Jau seniai esu persikraustęs į kitus namus. Sofija niekaip negalėjo to žinoti, net jei būtų sumaniusi mane susirasti. Buvo tamsu. Pamačiau tai, ką norėjau pamatyti. Tiesą sakant, tokių dalykų pasitaiko. Susiję su sielvartu...

Psichoterapeuto šnekos.

— Tu ir vėl lankaisi grupėje, — stengiuosi kalbėti abejingai, bet mano balsas ledinis.

— Mums ji labai padeda. Tavo seseriai ir man. Ir tau padė-tų, jeigu dar kartą pamėgintum.

— Galbūt. Kurią nors dieną... žinai ką, palauk sekundėlę. Atsiprašau, skambina į duris. Pakalbėsime vėliau, tėti. Gero tau vakaro, linkėjimai Šarlotei ir Filui, ir berniukams.

— Viso, Keite, — tėtis liūdnai atsisveikina.

— Viso.

Aš padedu ragelį. Niekuomet nemokėjau meluoti.

Išmėginau tą grupinę terapiją, bet buvau nuėjusi tik kartą. Daugiau neištvėriau. Norėjau klausytis istorijų tik su laiminga pabaiga.

Netroškau sėdėti žvarbioje bažnyčios salėje drauge su būriu nepažįstamųjų, besistengiančių susitaikyti su savo nelaimėmis. Žinoma, kad jiems nepavyko. Visas tas reikalas ganėtinai kvailas.

Žodžiu, aš žinau, kaip tai veikia. Perskaičiau jų duotą literatūrą. Ir kai kas galiausiai pasirodė visai naudinga. „Kai kurioms šeimoms, — buvo aiškinama viename lankstinuke, — vienintelis būdas suvaldyti paieškos intensyvumą ir visa apimantį jos pobūdį yra visiškai neieškoti arba po tam tikro laiko tarpo liautis ieškojus.“

Aš taip nepasielgiau. Negalėjau, net jei būčiau norėjusi. Bet, regis, man tai padėjo suprasti Marką, bent truputį, po to, kai Sofija išėjo. Nes būtent tai ir buvo paskutinis dalykas, dėl kurio mes galiausiai nesutarėme.

Kada pasiduoti.